

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΛΑΓΚΑΔΑ, ΛΗΤΗΣ & ΡΕΝΤΙΝΗΣ

Αριθμ. Πρωτ.: 270

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
τοῦ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΛΑΓΚΑΔΑ, ΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΡΕΝΤΙΝΗΣ κ.κ. ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Ἐπί τῇ Ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
Πρός τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης

«Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου, οὐρανοί ἐπαγάλλονται·
καί Ἀγγέλων γέγηθε τά στρατεύματα· πάσα ἡ γῆ δέ εὐφραίνεται,
ὠδῆν σοι ἐξόδιον προσφωνοῦσα τῇ Μητρί,
τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος..»

(Ἕμνος Ὁρθρου τῆς Ἑορτῆς)

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἀξιωνόμαστε γιά μία ἀκόμη φορά νά ἐορτάσουμε τή Μεγάλη Θεομητορική Ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ὅπως μαρτυρεῖται στόν ἐπί κεφαλῆς ὕμνο καί στίς ἀκολουθίες, στίς ὁποῖες μετέχουμε στό πλαίσιο τῆς Ἑορτῆς, ἡ μνημόνευση τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τήν ὁποία ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου χαρακτήρισε ὡς «κοίμησιν ἔνδοξον καί πανεύφημον», δέν ἀποτελεῖ γεγονός πένθους καί ὀδύνης, οὔτε καί μᾶς προξενεῖ αἴσθημα ἀπώλειας γιά τήν ἐκδημία ἑνός ἐγγύτατου καί προσφιλοῦς μας προσώπου. Ἀντιθέτως· ἀποτελεῖ Ἑορτή Δοξολογίας καί Πανηγυρισμοῦ, πλήρους καί ἀληθινῆς χαρᾶς. Οἱ ὕμνοι τῆς Ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου δέν εἶναι θρήνοι. Εἶναι ὕμνοι πλήρεις βεβαιότητος, παρηγοριᾶς, ἀγάπης, ζωῆς καί χαρᾶς λόγω τοῦ πρεσβευτικοῦ ρόλου τῆς Θεοτόκου. Αὐτό εἶναι τό θέμα καί ὁ τόνος τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ Μικροῦ καί τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνος, στίς ὁποῖες μετέχουμε κατά τίς δύο πρῶτες ἐβδομάδες τῆς νηστείας τοῦ Δεκαπενταυγούστου. Γι'αὐτό καί στή συνείδηση τοῦ εὐλαβοῦς λαοῦ μας ἡ χρονική αὐτή περίοδος ἔχει ἐντυπωθεῖ ὡς τό Πάσχα τοῦ Καλοκαιριοῦ.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου ἀποτελεῖ πηγὴ χαρᾶς, διότι ἡ ἀειπάρθενος Μαρία ἔγινε ἀποδέκτης ἀληθινῆς χαρᾶς, καθότι ἀξιώθηκε νὰ κυοφορήσῃ καὶ νὰ γεννήσῃ κατὰ τὴν ἀνθρώπινη φύσιν τοῦ Μονογενῆ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου. Ἡ ἀφοσίωσις καὶ ὑπακοή Τῆς στοῦ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ τέλεια πίστις Τῆς ὑπῆρξαν καθοριστικὰ γεγονότα γιὰ τὴν ὑπερνίκηση τῆς λύπης καὶ τῆς ὀδύνης ποῦ προξενοῦν ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ ἀναπόφευκτο τοῦ θανάτου. Ἐπομένως, πρόκειται περὶ Ἑορτῆς ἀποδόσεως τιμῆς καὶ εὐλαβείας γιὰ τὴν εὐλογημένη καὶ καθοριστικὴ προσφορά τῆς Παναγίας μας στή σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τῆ φθορά καὶ τὸν θάνατο. Ἡ βεβαιότητά μας γιὰ τὴν κραταιὰ δύναμη τῶν πρεσβειῶν Τῆς στοῦ Υἱοῦ Τῆς καὶ Θεοῦ μας ὑπὲρ ὅλων ἡμῶν τῶν πιστῶν, μᾶς ὀδηγεῖ νὰ ψάλλομε: «Ἐμπλησον Ἄγνη εὐφροσύνης τὴν καρδίαν μου, τὴν σὴν ἀκήρατον διδούσα χαράν, τῆς εὐφροσύνης ἡ γεννήσασα τὸν αἴτιον».

Ἡ Θεοτόκος γεύθηκε τὸν φυσικὸ θάνατο, κατὰ τὸν ὁποῖο χωρίστηκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ σῶμα Τῆς. Τὴν μὲν πάναγνη ψυχὴ Τῆς παρέλαβε ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς Τῆς, ὁ ἀναστημένος Κύριος τῆς Δόξης, τὸ δὲ σῶμα Τῆς κατετέθη ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους στοῦ τάφο Τῆς στή Γεθσημανή. Ἐντούτοις, τὸ πανακῆρατο σῶμα τῆς Μητέρας τῆς Ζωῆς οὐδέποτε γνώρισε τὴν μετὰ θάνατον φυσικὴ διαφθορά καὶ ἀποσύνθεσις. Μάλιστα, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἐπισημαίνει ὅτι, ὅπως κατὰ τὴ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἡ Θεοτόκος παρέμεινε παρθένος καὶ ἀδιάφθορος, ἔτσι καὶ μετὰ τὴν Κοίμησίν Τῆς τὸ σῶμα Τῆς παρέμεινε ἄφθαρτο. Τὴν ἀλήθεια αὕτη ἐκφράζει ὁ Ὑμνωδὸς μὲ τὰ λόγια: «Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν σοι Παρθένε ἄχραντε..». Μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Τῆς τὸ νεκρωμένο σῶμα Τῆς ἐπανενώθηκε μὲ τὴν ψυχὴ Τῆς, ζωοποιήθηκε καὶ μόνη Αὕτη μετέστη στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν συμμετέχοντας ἄμεσα στή δόξα τοῦ Υἱοῦ Τῆς. Ἐπομένως, μόνη ἡ Θεοτόκος ἀναστήθηκε πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, ποῦ τὴν προσδοκοῦμε ὅλοι καὶ τὴν ὁμολογοῦμε στοῦ Σύμβολο τῆς Πίστεως. Γι'αὐτὸ ἡ Ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεώς Τῆς γιὰ ὅλον τὸν κόσμον τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι δοξαστικὴ καὶ χαρμόσυνη.

Ἡ Θεοτόκος στέκεται πάνω ἀπ'ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ γι'αὐτὸ τὴν ὀνομάζουμε Παναγία. Σύμφωνα μὲ τοὺς θεοφόρους ἐκκλησιαστικὸς Πατέρες ἡ Παναγία οὐδέποτε ἁμάρτησε στή ζωὴ Τῆς. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τονίζει ὅτι ὁ Θεὸς σαρκώθηκε «ἐκ Παρθένου ἀγνῆς καὶ ἁγίας, μᾶλλον δὲ πανν-

περάγνου και ὑπεραγίας». Ἡ ἀνθρώπινη γλῶσσα και διάνοια ἀδυνατεῖ ἐπαξίως νά ὑμνήσει τήν καθαρότητα, τή δόξα και τή μεγαλοσύνη Της. Ὁ πιστός λαός μας ἔχει ἐνστερνιστεῖ ὅλη τή διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων και τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τό πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, γι'αὐτό και ὑπερβαλλόντως Τήν τιμᾶ, πιστεύοντας ἀκράδαντα στήν ὀρθότητα τῆς ἐπισήμανσης τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «Παρθένος ἡμᾶς ἐξέβαλε τοῦ Παραδείσου, διά Παρθένου ζωήν εὖρομεν αἰώνιον», και τήν παρακαλοῦμε μέ θερμή ὅπως «προσάγη τήν ἡμετέραν προσευχήν, τῷ Θεῷ Υἱῷ αὐτῆς και Θεῷ ἡμῶν». Σέ αὐτήν προστρέχουμε γιά παρηγοριά, ὅταν μᾶς κυκλώνουν οἱ ζάλες τοῦ βίου «ὥσπερ μέλισσαι κηρίον». Αὐτή, ἡ Πανυπέραγνη Ὑψηλοτέρα τῶν Οὐρανῶν γιά δύο χιλιετίες εἶναι ἡ παρηγοριά, ἡ ἐνίσχυση και τό σταθερό καύχημα τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Εἶθε οἱ καρδιές ὄλων μας νά εἶναι πλήρεις ἀληθινῆς χαρᾶς ὡς πρόγευση τῆς εὐλογημένης και αἰώνιας ζωῆς, τήν ὁποία προσδοκοῦμε νά ἔχουμε μέ τόν Κύριό μας, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο και ὄλους τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Χρόνια πολλά και εὐλογημένα σέ ὄλους. Εἶθε ἡ Παναγία, πού εἶναι ἡ Προστάτις τοῦ εὐσεβοῦς Γένους μας, νά προστατεύει και νά σκεπάζει τήν πατρίδα μας, τόν λαό μας, και νά μᾶς στηρίζει ὅλως ἰδιαιτέρως στίς δύσκολες στιγμές πού διερχόμαστε σήμερα. ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!

Διάπυρος πρὸς τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον Εὐχέτης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† ὁ Λαγκαδᾶ, Λητῆς και Ρεντίνης Πλάτων